

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628453952/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Fætter til Barbara. Men at skose hende akkurat som en anden én ...! De skottede i Smug til hende. Hun stod i det gule Kærligheds med et Smil om Munden. Slet ikke vred. Det var næsten, som følte hun et underfundigt Behag over Afsløringen.

Saa vendte hun sig mod Niels i Punten med Stemmen fuld af Glæde: -- Har din lille Datter det bedre, Niels? Jeg skal i Morgen komme med noget til hende.

Hun gik hen mod Døren og begyndte at presse den op. Tangloppen, som imidlertid havde faaet Tøllerne paa, sprang hen for at hjælpe. Der var meget af et Smil i hans græmmede Ansigt, da hun var gaaet. Der var nok et Smil over dem alle. Noget af hendes Latter, der hev i Struben, hang endnu som en Tone i Kardemommedaften. Et Syn var kommet og gaaet. De lurvede Mænd var blevet andagtsfulde.

Men saa brød Gabriel Tavsheden: -- Det er Fanden han hente mig et stivt Stykke! Nu tør jeg sværge paa, at hun i Morgen skal ned og besøge den nye Præst, naar han kommer i Land, akkurat som hun gjorde med Hr. Niels og Hr. Anders dengang de kom!

Der var Forargelse i Gabriels Stemme.

Naa ja. Den Historie kendte de alle. Barbara var allerede Enke efter to Præster, Hr. Thomas paa Norderøerne og Hr. Niels paa Vaage, den sidste var død for kun et Aar siden. En tredje, Hr. Anders paa Næs, som hun indimellem havde været trolovet med, havde besindet sig i Tide. *Han* var det ikke gaaet ilde. Men Folk sagde, at Barbara havde voldt begge de to Mænds Død, som hun havde været gift med. Der var blevet sludret meget om dette rundt omkring paa Øerne, og nogle kaldte hende *onde Barbara*. Men det var nok mest i de afsides Bygder. De, der kendte Barbara, sagde, at *ond* var hun ikke. Og hvad Havnemændene, hendes Bysbørn, angik, saa havde hun aldrig haft noget odestasende med dem, tværtimod. Men Gabriel skulde nu altid komme med Skoser.

Ole Hosetsger og Poul hos Rebekka kom ind fra Søboden med Lygten. De var færdige. Det var nu ogsaa Tid til at gaa hjem til Aftensmaden. Alle Mændene brød op og vandrede tungt ud i Stormen mellem Pakhusene, op over Reya, forbi Kirken og hjem til deres Hytter.

Gabriel var pludselig ensom i sin Krambod. Han var stor, han var Kundernes Konge, og alle havde hørt, at selv Barbara kunde